

ombudsman

veřejný ochránce práv

Ústavní soud ČR
Joštova 8
660 83 Brno

Sp. zn. Pl. ÚS 22/17

Naše sp. zn.: 2/2018/SZD/MV
Naše č. j.: KVOP-6728/2018

Navrhovatel: Nejvyšší správní soud, Moravské náměstí 611/6, 602 00 Brno

Účastníci řízení: 1. Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, Sněmovní 176/4,
118 00 Praha 1
2. Senát Parlamentu ČR, Valdštejnské náměstí 17/4, 118 01 Praha 1

Vedlejší účastníci: Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., veřejná ochránkyně práv

**Vyjádření vedlejšího účastníka řízení k návrhu na zrušení ustanovení § 26 zákona
č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů,
ve znění pozdějších předpisů**

Systémem datových schránek

I. Shrnutí

Vyjádřením ze dne 5. ledna 2018 jsem vstoupila jako vedlejší účastnice do řízení o návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení ustanovení § 26 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“).

Zásadní nesouhlas se soudní výlukou uvedenou v § 26 zákona o státním občanství vyslovil veřejný ochránce práv JUDr. Pavel Varvařovský již v meziresortním připomínkovém řízení k vládnímu návrhu tohoto zákona.¹ Další výhrady k napadenému ustanovení vyjádřil v průběhu dalšího legislativního procesu i Senát Parlamentu České republiky (dále jen „Senát“), když návrh zákona o státním občanství České republiky vrátil dne 16. května 2013 Poslanecké sněmovně s pozměňovacími návrhy. Jedním z pozměňovacích návrhů Senátu byla změna ustanovení § 26 návrhu zákona s cílem umožnit soudní přezkum i těch správních rozhodnutí, kdy k zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.² Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky (dále jen „Poslanecká sněmovna“) však zákon schválila dne 11. června 2013 v původním znění, ve kterém byl předložen Senátu.

Z nynějšího návrhu na zrušení předmětného ustanovení je patrné, že nadále přetrvávají pochybnosti o jeho vhodnosti a ústavní konformitě, které jej provázely v průběhu legislativního procesu.

Z důvodů popsaných níže se ztotožňuji s návrhem Nejvyššího správního soudu na zrušení § 26 zákona o státním občanství, které vylučuje soudní přezkum správních rozhodnutí o neudělení státního občanství z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, pro jeho rozpor s ústavním pořádkem České republiky. Ustanovení § 26 zákona o státním občanství podle mého názoru porušuje právo na spravedlivý proces garantované v čl. 36 Listiny, dále odporuje principům demokratického právního státu vyplývajícím z čl. 1 odst. 1 Ústavy.

---

1 Návrh zákona o státním občanství České republiky, č.j. předkladatele: MV-66934-2/LG-2011. In: Knihovna připravované legislativy ODok [online]. Úřad vlády České republiky © 2018. [cit. 2018-02-04]. Dostupné z: <https://albatros.odok.cz/odok/eklep3.nsf/%24%24OpenDominoDocument.xsp?documentId=1139C2&action=openDocument>. Kromě veřejného ochránce práv uplatnil zásadní nesouhlasnou připomínku k uvedené soudní výluce i Nejvyšší správní soud následujícího znění: *“Nejvyšší správní soud na jedné straně vítá výslovnou akceptaci soudního přezkumu rozhodnutí o žádostech o udělení státního občanství. Ostře ovšem nesouhlasí s tím, aby ze soudního přezkumu byla vyloučena všechna rozhodnutí o žádostech zamítnutých z důvodu bezpečnosti státu. Nejvyšší správní soud sice chápe motivace předkladatele, ovšem upozorňuje, že tím by se stal soudní přezkum rozhodnutí o žádostech o udělení státního občanství do značné míry iluzorním, neboť výkonná moc by měla vždy možnost soudní přezkum vyloučit poukazem na zamítnutí z bezpečnostních důvodů. Navíc zdejší soud upozorňuje na to, že jakkoli chápe ostražitost výkonné moci a zpravodajských služeb vůči možnému použití utajovaných informací při soudním přezkumu, v řadě jiných oblastí se tento problém již podařilo vyřešit: typicky v případě soudního přezkumu bezpečnostních prověrek. Výluky ze soudního přezkumu odůvodněné bezpečnostními hledisky jsou naopak zhusta kritizovány Ústavním soudem (viz nálezy Pl. ÚS 11/04 ze dne 26. 4. 2005, č. 220/2005 Sb., a zejména nálezy Pl. ÚS 41/02 ze dne 28. 1. 2004, č. 98/2004 Sb.).“*

2 Senát patrně použil pro svůj pozměňovací návrh jako normativní vzor ustanovení § 133 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož Národní bezpečnostní úřad v bezpečnostním řízení podle tohoto zákona označí okolnosti, o kterých tvrdí, že by ve vztahu k nim mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny. Do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou (usnesení Senátu Parlamentu ČR, deváté funkční období, č. 207 ze dne 16. 5. 2013, senátní tisk č. 87, www.senat.cz).

II. Poznatty z ombudsmanské praxe

Veřejný ochránce práv se problematikou rozhodnutí o neudělení státního občanství ze státoobčanských důvodů zabývá dlouhodobě. Dovolím si nejprve ve stručnosti rekapitulovat poznatky, které jsem již uvedla ve svém dřívějším vyjádření k návrhu na zrušení ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky (sp. zn. Pl. ÚS 5/16). Někteří žadatelé, jimž Ministerstvo vnitra zamítlo žádost o udělení státního občanství České republiky z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, se na veřejného ochránce práv obraceli již za účinnosti předchozí státoobčanské právní úpravy (zákona č. 40/1993 Sb.). Na počátku mého volebního období zástupkyně prvního českého ombudsmana JUDr. Otakara Motejla nebyl možný soudní přezkum řízení o udělení státního občanství. V rámci svých šetření jsme využívali oprávnění seznámit se s utajovanými skutečnostmi,³ které byly podkladem pro zamítavé rozhodnutí. Stěžovatelům, kteří se na veřejného ochránce práv v této věci obrátili, jsme pak mohli sdělit, zda postup Ministerstva vnitra v jejich případě byl či nebyl projevem svévole. Využití tohoto oprávnění jsme chápali jako nouzové řešení, jako náhražku v té době neexistujícího soudního přezkumu. Když se po usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, stalo řízení o žádosti o udělení státního občanství předmětem přezkumu v rámci správního soudnictví, domnívali jsme se, že soudní přezkum bude dostatečnou zárukou práva na spravedlivý proces i v případě zamítnutí žádosti z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Případ, kterým se zabýval veřejný ochránce práv JUDr. Pavel Varvařovský v roce 2013,⁴ však ukázal, že ani soudním přezkumem správního rozhodnutí se ne vždy daří bránit svévolnému postupu správního orgánu a prosazovat právo na spravedlivý proces žadatele v jím vedeném řízení. Ve zmíněném případě Ministerstvo vnitra žádost o udělení státního občanství třikrát zamítlo. Městský soud v Praze správní rozhodnutí dvakrát zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Ministerstvo nepředložilo soudu podklad, na jehož základě zamítlo žádost o udělení státního občanství, a do odůvodnění rozhodnutí uvádělo zástupné důvody. V posledním rozhodnutí ze dne 27. 8. 2012 rezignovalo na jakékoliv rozumné odůvodnění a stěžovateli v podstatě jen sdělilo, že je už natolik integrován, že státní občanství České republiky nepotřebuje. Takové rozhodnutí nelze přezkoumat. Ministerstvo tak svým postupem fakticky odepřelo účastníkovi řízení právo na spravedlivý proces.

Podněty neúspěšných žadatelů o udělení státního občanství České republiky, jejichž žádost Ministerstvo vnitra zamítlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, se zabývám i za účinnosti nové státoobčanské právní úpravy.

Moje snaha využít oprávnění podle zákona o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti⁵ a prověřit, zda rozhodnutí o neudělení státního občanství není jen projevem svévole Ministerstva vnitra, narazila v roce 2016 zprvu na odmítavou reakci ministerstva.

---

3 Ustanovení § 46 odst. 1 písm. g) zákona č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2005.

4 Zpráva veřejného ochránce práv ze dne 24. 6. 2013 sp. zn. 6171/2012/VOP. Dostupná z: <http://eso.ochrance.cz/Nalezene/Edit/3850>.

5 Podle § 58 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti, mají veřejný ochránce práv a jeho zástupce přístup k utajované informaci všech stupňů utajení.

Posléze mi ministr vnitra přístup ke stanovisku Policie České republiky, na jehož základě ministerstvo nevyhovělo žádosti žadatele o udělení státního občanství, přece jen umožnil.⁶

Od té doby jsem měla možnost seznámit se pouze se dvěma stanovisky Policie České republiky, která byla podkladem pro zamítnutí žádosti o udělení státního občanství z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V prvním případě ministr vnitra po zahájení mého šetření zřejmě usoudil, že bezpečnostní riziko pominulo a rozkladu žadatele nakonec vyhověl. Ve druhém případě ministr rozklad dne 31. května 2017 zamítl, přestože stanovisko Policie České republiky bylo velmi obecné. Sestávalo přibližně ze dvou vět a nebylo možné seznat z něj charakter ani intenzitu ohrožení státobezpečnostních zájmů.

Druhý zmíněný případ nasvědčuje tomu, že Ministerstvo vnitra a ministr vnitra předložená stanoviska ne vždy hodnotí. Rozhodování v těchto případech není založeno na principu proporcionality a zohlednění individuální míry bezpečnostního rizika. Není tak naplněn požadavek na činnost správních orgánů, jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (body 60 a 61).

Ustanovení § 26 nové státoobčanské právní úpravy legalizovalo dřívější praxi Ministerstva vnitra. Nová úprava se jeví být transparentnější pouze na první pohled. Ministerstvo do zamítavého rozhodnutí (pouze) uvede, že občanství nemůže být uděleno, protože žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty. Mnozí neúspěšní žadatelé, kterým ministerstvo žádost z tohoto důvodu zamítlo, však tvrdí, že jim není známo žádné jednání, kterým by bezpečnost státu mohli ohrožovat. Neúspěšný žadatel o udělení státního občanství se dozví, že pro Českou republiku je bezpečnostním rizikem, nedozví se však proč. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky neumožňuje, aby se seznámil se stanoviskem Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky, které bylo důvodem neudělení občanství, a kvůli ustanovení § 26 se nemůže obrátit ani na soud, aby alespoň soud za něj zjistil, zda a čím je pro Českou republiku nebezpečný.

III. Rozpor ustanovení § 26 zákona o státním občanství s článkem 36 Listiny

Podporuji argumentaci Nejvyššího správního soudu týkající se druhotného dotčení ústavně zaručených práv neúspěšných žadatelů o udělení státního občanství a rozporu § 26 zákona o státním občanství se zákazem soudní výluky uvedené v druhé větě čl. 36 odst. 2 Listiny.

Již ve svém předchozím vyjádření jsem jako vedlejší účastnice řízení o návrhu na zrušení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství upozornila na úzkou souvislost mezi § 22 odst. 3 a § 26 citovaného zákona. Poukázala jsem na jejich problematické dopady na procesní práva žadatele o udělení státního občanství a vyslovila názor, že kumulativní efekt těchto ustanovení vede k porušení práva žadatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 36 odst. 2 Listiny.

Byť na udělení státního občanství neexistuje právní nárok (§ 12 zákon o státním občanství), neexistuje tedy ani ústavním pořádkem garantované právo na získání státního občanství, předmětem řízení o udělení státního občanství je subjektivní veřejné právo žadatele. Řízení o udělení státního občanství by mělo respektovat základní ústavní požadavky vyplývající

---

⁶ Ministr vnitra mi umožnil přístup pouze ke stanoviskům Policie České republiky. Přístup do stanovisek zpravodajských služeb České republiky podmínil jejich souhlasem (dopis ministra vnitra ze dne 7. 7. 2016, č. j. MV-91668-2/VS-2016).

z práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny a principů demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 Ústavy, které mají zajistit ochranu před libovůlí orgánů veřejné správy a garantovat, že v řízení bude postupováno podle zákonem stanovených pravidel.

Obě zmíněná ustanovení, § 22 odst. 3 i § 26 zákona o státním občanství, výrazně zasahují do jednotlivých procesních práv (tvořících důležité složky práva na spravedlivý proces) žadatele o udělení státního občanství.

Při posuzování návrhu na zrušení ustanovení § 22 odst. 3 citovaného zákona Ústavní soud identifikoval v posuzovaném ustanovení dva proti sobě stojící zájmy: zájem na ochraně bezpečnosti České republiky a právo žadatele být seznámen s důvody zamítavého rozhodnutí, resp. právo na spravedlivý proces. Ústavní soud poté dospěl k závěru (nález sp. zn. Pl. ÚS 5/16), že v daném případě se jedná o ústavně konformní kompromis, výsledek vyvažování mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí (založených na utajovaných informacích) a zájmu na ochraně bezpečnosti České republiky.

V případě vyloučení rozhodnutí o neudělení státního občanství podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství ze soudního přezkumu se však již nejedná o žádný takový projev vyvažování zájmů stojících proti sobě. I v případě uplatnění soudní výluky u rozhodnutí orgánů veřejné správy netýkajících se základních práv, předpokládané v druhé větě čl. 36 odst. 2 Listiny, je třeba dbát čl. 4 odst. 4 Listiny, podle kterého *„při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu“*. Byť zákonodárce uvedeným ustanovením mohl sledovat větší ochranu bezpečnostních zájmů České republiky, pro vyloučení soudního přezkumu nebyly předloženy žádné přesvědčivé důvody, a to v průběhu legislativního procesu, ani později. Naopak, jak je zřejmé z připomínek v meziresortním připomínkovém řízení a z pozměňovacího návrhu ústavně-právního výboru Senátu k návrhu zákona, soudní přezkum bylo možné zachovat a současně zajistit ochranu utajovaných informací, a to obdobně jako v zákoně č. 412/2015 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů.

V neposlední řadě si dovoluji znovu poukázat na kumulativní efekt omezení procesních práv žadatele, které přináší ustanovení § 22 odst. 3 a § 26 zákona o státním občanství. Jestliže je žádost o udělení státního občanství zamítnuta z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, žadatel se v rámci správního řízení k provedenému důkazu nemůže vyjádřit, protože důkazní prostředek není součástí spisu, není seznámen ani s důvody přijatého rozhodnutí. Tyto důvody (jejich existenci, relevantnost, správnost) nemůže nijak zpochybňovat ani v rámci následného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a čekat, že je posoudí nezávislý a nestranný orgán, protože soudní přezkum je v tomto případě ze zákona vyloučen. Neúspěšný žadatel může podat novou žádost nejdříve po uplynutí 2 let od dne nabytí právní moci zamítavého rozhodnutí. Shodně s názorem Nejvyššího správního soudu se domnívám, že přezkum vydaného správního rozhodnutí v rámci řízení o rozkladu nezajišťuje nezávislou a nestrannou kontrolu moci výkonné. Případné šetření veřejného ochránce práv může sice svévolný postup orgánu veřejné moci odhalit, nemůže však (zejména v případech, kdy je zamítnutí žádosti odůvodněno ohrožením bezpečnosti státu) s ohledem na absenci nařizovacích pravomocí veřejného ochránce práv nahrazovat soudní ochranu práv žadatelů. Neochotu správního orgánu spolupracovat v těchto věcech ilustruje dřívější opakovaný odmítavý postoj Ministerstva vnitra k nahlížení veřejného ochránce práv do stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky, užívání zástupných důvodů pro zamítnutí žádosti, neochota Ministerstva vnitra předkládat

správním soudům vedle správního spisu i zmíněná stanoviska obsahující utajované informace (vizte bod 40 návrhu Nejvyššího správního soudu).

Tím, že právní úprava v těchto případech žadateli upírá základní záruky práva na spravedlivý proces (právo na seznámení s podklady rozhodnutí, právo vyjádřit se k nim, právo na odůvodnění rozhodnutí, právo na efektivní prostředek nápravy, právo na přístup k soudu), není právo žadatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny pouze omezováno, ale je podle mého názoru dotčena (v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny) jeho samotná podstata, a ve svém výsledku je tak v uvedeném řízení právo na spravedlivý proces zcela popřeno.

Z výše uvedených důvodů se domnívám, že soudní výluka uvedená v § 26 zákona o státním občanství není ústavně konformní s právem na spravedlivý proces zaručeným v čl. 36 Listiny.

IV. Rozpor § 26 zákona o státním občanství s principy demokratického právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy

Negací práva žadatele na spravedlivý proces, která je popsána výše, se podle mého názoru výrazně otevírá prostor pro případný svévolný postup správního orgánu v řízení o udělení státního občanství. Taková právní úprava odporuje základním principům fungování demokratického právního státu, který má být založen na respektu k právu, vázanosti státní moci zákonem, úctě k právům a svobodám občana, a který má zajišťovat ochranu před arbitrarností a chránit princip právní jistoty. Riziko svévolného postupu správního orgánu, které vyplývá ze zákonodárcem zvolené úpravy/omezení procesních práv žadatele v § 22 odst. 3 a soudní výluky, je značné. V tomto ohledu sdílím obavy z přílišné koncentrace moci u orgánu moci výkonné a nekontrolovatelnosti jeho postupu, které vyjádřili soudci Vojtěch Šimíček a Kateřina Šimáčková v bodu 6 odlišného stanoviska k nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, Pl. ÚS 5/16: *„Stávající zákonná úprava je ve svém důsledku založena na „dvojkolejnosti“ řízení o žádosti o udělení státního občanství. První skupina případů podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, zatímco druhá je z kontroly soudů zcela vyjmuta. O tom, zda daný případ bude podléhat soudnímu přezkumu či nikoliv, však ve skutečnosti nerozhoduje zákonodárce anebo soud, nýbrž výhradně samotný správní orgán, resp. Policie České republiky či zpravodajská služba (tedy vlastně pouze Kafkův dveřník). Pokud totiž tyto mocenské složky vydají k osobě žadatele negativní stanovisko (a o tom je právě nyní přezkoumávané ustanovení § 22 odst. 3!), je tím automaticky vyloučen soudní přezkum. Takováto úprava je pro nás z ústavního hlediska nepřijatelná, protože představuje zcela nepřiměřenou a nekontrolovanou koncentraci moci u exekutivního orgánu. Pokud většina pléna tvrdí, že není dáno základní právo na udělení státního občanství, pak s tímto názorem souhlasíme. Problém však spočívá v tom, že u jedné skupiny žadatelů zákonná úprava soudní přezkum zaručuje a u druhé naopak zcela vylučuje, přičemž kritériem tohoto odlišování je – jak uvádíme výše – zcela nekontrolovatelný postup mocenských složek státu. Toto řešení je však v podmínkách právního státu excesivní. Jinak řečeno, i u těch typů rozhodování veřejné správy, kde se nejedná přímo o základní právo účastníka řízení, má tento právo na férový, korektní a přezkoumatelný proces.“* Že tyto obavy ze svévolného postupu správního orgánu nejsou ojedinělé, dokládá i názor o možné protiústavnosti uvedený v komentáři k čl. 12 Ústavy: *„V obecné rovině se jeví jako nepřijatelné a v rozporu se všemi dosavadními dosaženými standardy právní jistoty, že postup státu, kterým rozhoduje o přiznání nejvýznamnějšího statusového práva, je v některých případech postaven zcela mimo soudní přezkum. Zákonodárce se v této otázce v podstatě snaží o legalizaci úplné svévole. Za nepřijatelné je třeba považovat především to,*

že jakékoliv zneužití této procedury je soudem neidentifikovatelné. Jakkoliv je obecná potřeba uchránit některé informace před přístupem osob, kterých se týkají, obecně akceptovatelná, tak zvolený způsob je zjevně nepřiměřený s ohledem na dosažený účel. Platné procesní právo zná nástroje, jak uchránit tyto informace před účastníky soudního řízení, a to dokonce v řízení o statusu méně významném (bezpečnostní prověrka) a typově na tyto informace bohatší.“⁷

Výše jsem upozornila, že jeden z mnoha šetřených případů nasvědčuje závěru, že Ministerstvo vnitra a ministr vnitra předložená stanoviska ne vždy hodnotí a ve svých rozhodnutích v rozporu s principem proporcionality nezohledňují individuální míru bezpečnostního rizika. Nejsou tak naplňovány požadavky, které na jejich činnost klade Ústavní soud v nález ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (body 60 a 61). S ohledem na soudní výluku uvedenou v § 26 zákona o státním občanství však taková rozhodnutí nejsou podrobena přezkumu nezávislým a nestranným orgánem, který by zajistil efektivní ochranu práv žadatele. Uvedená úprava představuje prostor pro svévolný postup a zneužití ze strany správního orgánu. Rozhodování ministra vnitra o rozkladu nemůže být dostatečnou zárukou nestranného posouzení stanovisek bezpečnostních složek státu. Exekutivní orgány přirozeně upřednostňují spíše bezpečnostní zájmy státu.

Je-li vyloučen soudní přezkum, není, kdo by roli bezpečnostních složek v řízení o udělení státního občanství vyvažoval („kdo ohlídá hlídače“). Žadatel o udělení státního občanství České republiky, který se některé z bezpečnostních složek z různých důvodů „nelíbí“, se proti jejímu negativnímu stanovisku nemá jak bránit. Dělbá moci je však znakem demokratického právního státu. Výše již bylo uvedeno, že k vyloučení soudního přezkumu nebyl v dané souvislosti žádný věcný důvod, neboť v obdobných případech, kdy se „do hry“ dostávají bezpečnostní zájmy státu a rozhodnutí je založeno na utajovaných informacích, lze zajistit ochranu těchto zájmů i v rámci soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Z toho důvodu se domnívám, že soudní výluka uvedená v § 26 zákona o státním občanství není v souladu s principy demokratického právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy.

V. Závěr

Na základě výše uvedených argumentů se ztotožňuji s návrhem Nejvyššího správního soudu na zrušení ustanovení § 26 zákona č. 186/2013., o státním občanství a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a navrhuji, aby Ústavní soud návrhu vyhověl.

Brno 8. února 2018

Mgr. Anna Šabatová, Ph.D., v. r.
veřejná ochránkyně práv
(elektronicky podepsáno)

---

7 [RYCHETSKÝ, Pavel, LANGÁŠEK, Tomáš, HERC Tomáš a MLSNA, Petr. Čl.12 (Státní občanství). In: RYCHETSKÝ, Pavel, LANGÁŠEK, Tomáš, HERC, Tomáš, MLSNA, Petr aj. Ústava České republiky: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2018-1-29]. ASPI_ID KO1_1993CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.]